

DIUMENGE IV D'ADVENT (C)
Homilia del P. Josep-Enric Parellada, monjo de Montserrat
23 de desembre de 2018
Lc 1, 39-45

Benvolguts germans i germanes,

Acabem d'escoltar el text evangèlic conegut amb el nom de "la visitació", que en el conjunt de l'evangeli segons sant Lluc està precedit pel relat de l'anunci de l'àngel Gabriel a Maria de la seva maternitat per obra de l'Esperit Sant. Remarco això, a l'inici d'aquesta reflexió, perquè és important no deslligar els dos textos.

En l'anunciació, Gabriel, el missatger de Déu, és enviat a una noia de Natzaret, anomenada Maria, per fer-li saber que ha trobat gràcia als ulls de Déu i que Aquest l'ha escollida per ser mare del Fill de l'Altíssim. La disposició de Maria per acollir aquesta crida ens la fa veure com una dona que viu oberta i atenta de forma incondicional a la Paraula de Déu, que en aquesta ocasió li és adreçada directament.

Un cop l'àngel es retira per tal que el misteri de la presència de l'Esperit en Maria es realitzi en el silenci i en la intimitat, Maria, s'aixeca decidida i se'n va a la muntanya de Judà, a casa de la seva cosina Elisabet, una dona ja molt gran, que també com ella esperava un fill.

Dit això, convé que ens fixem en un primer aspecte molt important: sempre que escoltem la Paraula de Déu, sempre que fem una estona de pregària, sempre que participem en la celebració de l'Eucaristia o d'altres sagraments, no podem quedar-nos aturats, impassibles, a casa nostra o tancats en les pròpies seguretats o pors. La Paraula de Déu, que és Bona Notícia en tota ocasió, ens empeny a ser-ho també nosaltres per aquells que viuen marcats per la necessitat o per la tragèdia. Maria deixant de banda la seva seguretat i no contemplant-se a si mateixa, surt decidida cap a Judea per mirar de ser un ajut i una companyia per a la seva cosina. Maria ens apareix com la dona de la caritat, la dona missionera. Per això no és gens estrany, que en trobar-se les dues mares, esclati per part d'ambdues un cant d'acció de gràcies, que fa saltar d'entusiasme l'infant que Elisabet porta a les entranyes.

"Tant bon punt he sentit la teva salutació, el nen ha saltat d'entusiasme dins les meves entranyes", cridà Elisabet plena de goig. La presència de Déu en la nostra vida, tal com Maria el portava en el seu si, i també en la vida dels altres és font de joia, ja que Déu és el veritable origen i la plenitud de la nostra alegria. Per això us invito a preguntar-nos: ¿Què irradia al meu entorn: pau, joia, serenor, confiança o, per contrari, desori, mal humor, desconfiança, neguit, etc.?

Per irradiar alegria vertadera, tal i com ens convidava la litúrgia del passat diumenge, cal que siguem capaços, com Maria, d'acollir amb fe el Senyor, dins el nostre cor, no oblidant mai, que la joia veritable va íntimament lligada a l'esperit de servei. Maria era plenament feliç, com tota mare que espera un fill, però això no li fou cap obstacle, ni durant l'embaràs ni després, per tal de fer feliços els qui l'envoltaven. Entre aquests també hi som cadascun de nosaltres, ja que Ella ha esdevingut la mare de tots els creients.

"Ets beneïda entre totes les dones i és beneït el fruit de les teves entranyes. Feliç tu que has cregut, allò que el Senyor t'ha fet saber es complirà" continuà dient Elisabet fent un elogi de la fe de Maria, que sens dubte va ser molt gran.

La grandesa de fe de Maria no exclou que visqués amb desconcert i sense entendre moltes de les coses que li van succeir a ella mateixa o al seu Fill Jesús. Malgrat tot Maria va confiar sempre en el Senyor i aquesta fou la clau de volta de la seva fe, de la seva disponibilitat, del seu si incondicional i per sempre. Per això, tot el que el Senyor li va prometre es va complir. Promesa que tingué la seva plenitud al peu de la creu i en l'albada lluminosa del matí de Pasqua.

Germans i germanes, l'Eucaristia, memorial de la mort i resurrecció de Jesús, és per a nosaltres l'acompliment de la promesa que Déu ens ha fet a cadascú de nosaltres i que ens ha renovat, com cada any, en aquest Advent, que ja toca al seu final.